

A Sündisznó

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egyszer egy boltos, egy király meg egy szegény ember. Ez a boltos el-eljárógatott az erdőbe vadászni, de egyszer úgy eltévedett az erdőben, hogy három nap egymás után folyton járt-kelt, bolyongott, s nem tudott kitalálni. Már a lábán is alig állott a nagy fáradtságtól s éhségtől, s nagy keservében felkiáltott:

- Istenem, Istenem, ha valaki engem innét kivezetne, három lányom közül a legszebbet annak adnám, s három zsák pénzt is adnék melléje! Abban a pillanatban megszólalt mellette valaki, s mondta:

- Kivezetlek én, csak gyere utánam. Néz a boltos mindenfelé, nem lát senkit, aztán lenéz a földre, s hát ott hentereg egy kis sündisznó. Mit volt mit tenni, a boltos megígérte a sündisznónak, hogy nekiadja a legszebb leányát, s ad még három zsák pénzt is, csak vezesse ki. Azzal a sündisznó elindult előre, a boltos utána, s egy félóra sem telt belé, kivezette az erdőből. Ott elváltak egymástól, a boltos ment haza, a sündisznó vissza az erdőbe.

Másnap a király ment abba az erdőbe vadászni, az is éppen úgy eltévedett, mint a boltos. Már vagy hat napja bolyongott az erdőben, s mikor látta, hogy nincs szabadulása, föltekintett az égre, nagyot sóhajtott:

- Istenem, Istenem, csak valami lelkes vagy lelketlen állat kivezetne az erdőből, nem bánám akárki s akármi légyen, három lányom közül a legszebbet neki adnám, de még három szekér pénzt is adnék neki!

- Gyere csak utánam, én kivezetlek - szólalt meg valaki. Néz a király erre-arra, mindenfelé, vajon ki beszél, hát egy kicsi sündisznó van a lába alatt, az beszélt hozzá. Nem bánta ő, akárki s akármi, a szavát meg nem másolta. Indult a sündisznó után, s hamarosan kijutott az erdőből. Az erdő szélén elváltak egymástól, a király ment haza, a sündisznó vissza az erdőbe. Éppen az idő tájt egy szegény ember is eltévedett az erdőben, az is már vagy hat napja bolyongott szegény feje, nem tudott kivergelődni, pedig gyermekkora óta mindig itt gyűjtögette a száraz gallyat.

- Istenem, Istenem - sóhajtott fel a szegény ember -, nekem nincs semmim ezen a világon, de ha egy undok féreg vezetne is ki az erdőből, azt is gyermekemnek fogadnám!

- No, hát akkor gyere utánam - szólalt meg valaki. Bezzeg hogy a kis sündisznó volt. Indult is mindjárt előre, a szegény ember utána, egy szempillantásra kivezette az erdőből. Az erdő szélén elváltak egymástól, a szegény ember hazament, a sündisznó vissza az erdőbe. Telik-múlik az idő, eltelt egy hét, eltelt kettő, a kicsi sündisznót már kezdték is felejtteni. A boltos, a király, a szegény ember mind azt gondolták, hogy valami csudálatos álmot láttak, nem is volt igaz, ami velük történt. De bizony nem volt az álom, mert egy este, mikor a szegény ember már lefeküdt, bekopogtatott a sündisznó az ablakon.

- Apámuram, nyissa ki az ajtót! Hm, álmélkodik magában a szegény ember, hát ez ugyan ki lehet? Hiszen neki sohasem volt gyermeke! Fölkel a szegény ember, kinyitja az ajtót, s hát csak behöngörődik a küszöbön a kicsi sündisznó.

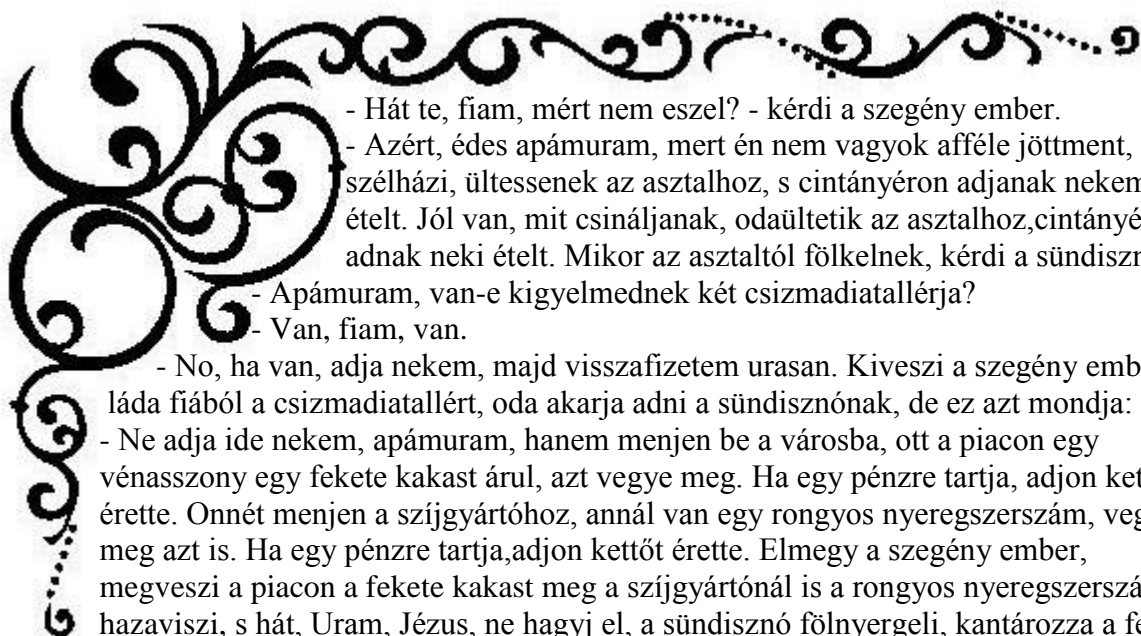
- Adjon isten jó estét, apámuram, hazajöttem!

- Fogadj isten, édes fiam, hát megjöhetél-e?

- Meg biz' én, apámuram, de az anyámasszonyt költse fel, hogy vessen nekem ágyat.

Felkölti a szegény ember a feleségét, s az asszony nagy duzzogva, ímmel-ámmal ágyat vet, a kicsi sündisznó meg lefekszik, elalszik. Fölkelnek reggel, a szegény ember a feleségével asztalhoz ül, de a sündisznót csak a kemencepadkához ültetik, s egy fatányérban adtak neki valami ennivalót. Nézi, nézi a sündisznó az ételt, de hozzá nem nyúlt.

Hatodik útravaló: Találd ki, hogy ki vagyok!

- Hát te, fiam, miért nem eszel? - kérdi a szegény ember.
- Azért, édes apámuram, mert én nem vagyok afféle jöttment, szélházi, ültessenek az asztalhoz, s cintányéron adjanak nekem ételt. Jól van, mit csináljanak, odaültetik az asztalhoz, cintányéron adnak neki ételt. Mikor az asztaltól fölkelnek, kérdi a sündisznó:

- Apámuram, van-e kigyelmednek két csizmadiatallérja?

- Van, fiam, van.

- No, ha van, adja nekem, majd visszafizetem urasan. Kiveszi a szegény ember a láda fiából a csizmadiatallért, oda akarja adni a sündisznónak, de ez azt mondja:

- Ne adja ide nekem, apámuram, hanem menjen be a városba, ott a piacon egy vénasszony egy fekete kakast árul, azt vegye meg. Ha egy pénzre tartja, adjon kettőt érte. Onnét menjen a szíjgyártóhoz, annál van egy rongyos nyeregszerszám, vegye meg azt is. Ha egy pénzre tartja, adjon kettőt érte. Elmegy a szegény ember, megveszi a piacon a fekete kakast meg a szíjgyártónál is a rongyos nyeregszerszámot, hazaviszi, s hát, Uram, Jézus, ne hagyj el, a sündisznó fölnyergeli, kantározza a fekete

kakast, rápattan, s úgy elnyargal, mint a sebes szél, még annál is sebesebben. Meg sem állott, míg a boltos házához nem ért. Bevágtat a boltos udvarára, bekiált az ablakon:

- Hé, boltos uram, nyissa ki az ajtót! Kijön a boltos, de majd hanyatt esett ijedtében, mikor meglátta a sündisznót. Na, mit csináljon, be kellett, hogy vezesse a házába, eléhítta a három leányát, s elmondta nekik, hogy ami igaz, igaz, ami nem igaz, hazugság, ő bizony ennek az undok féregnek ígérte a legszebbik leányát. Hej, lett nagy sírás-rívás, de a sündisznó bizony nem bánta. Kiválasztotta a legkisebbet, a három közül a legszebbet, s mondta lelkes szóval:
- Te az enyém, én a tied, ásó, kapa s a nagyharang válasszon el minket. No, bezzeg a leány nem mondotta, az csak sírt, hullott a könnye, mint a záporosó, még a földhöz is verte magát. Verhette, mégiscsak el kellett hogy induljon a sündisznóval. A boltos befogatott egy üveges hintóba, abba beleültette a leányát, egy másik szekérre föltette a három zsák pénzt, s azzal elindult a hintó, lovagolt mellette nagy büszkén a sündisznó a fekete kakason. Egyszer útközben benéz a sündisznó a hintó ablakán, s látja, hogy sír a leány.

- Hát te még mindig sírsz?

- Sírok biz' én - mondotta a leány -, sírok is halálomig.

- No bizony, ha sírsz, nem is lész az én feleségem. Eredj vissza az apádhoz! Azzal visszafordította a hintót, hanem a három zsák pénzt nem küldötte vissza. Azt elvitte a szegény embernek, neki ajándékozta, de olyan gazdag is lett belőle, hogy nem volt párja hét puszta faluban. Telik-múlik az idő, mit gondol, mit nem a sündisznó, föl pattan a fekete kakasra, s mint a sebes szél, elvágtat a királyhoz. Fölmegy a palotába, s mondja a királynak, hogy miért jött. Emlékszik-e, hogy mit ígért?

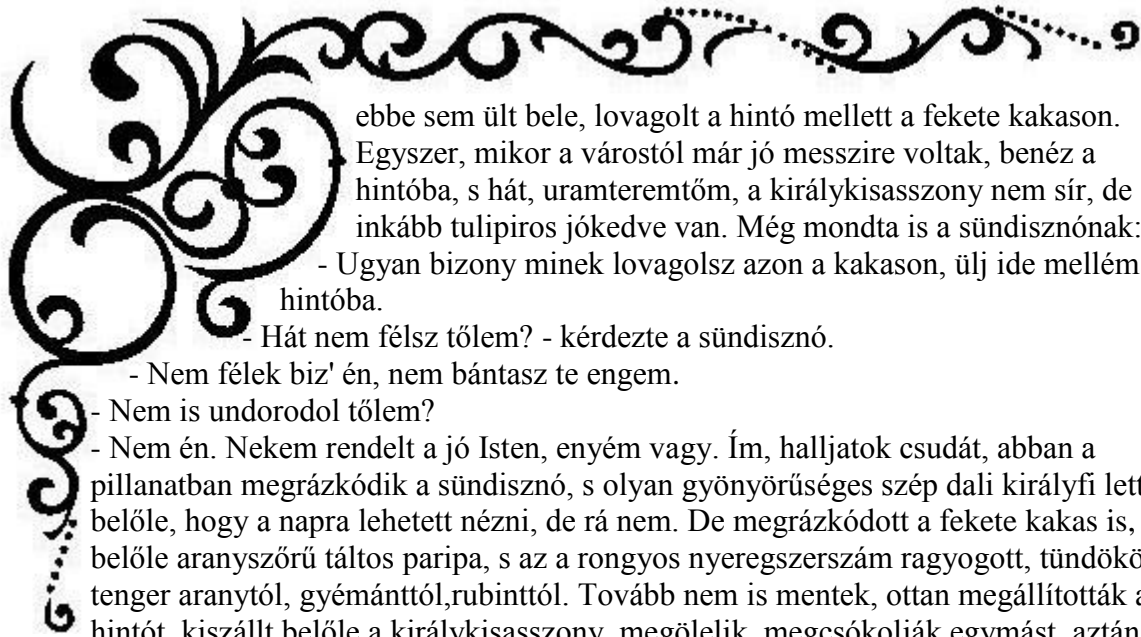
- Emlékszem, emlékszem - mondja a király -, bárcsak ne emlékezném, inkább haltam volna meg, de hát amit mondtam: mondtam, szavamat meg nem másolom. Behívatta három leányát, s elémondja nekik nagy szomorúan, hogy így meg úgy járt, most már itt ez az undok féreg, oda kell hogy adja közülök azt, amelyik neki megtetszik.

- De bizony - mondotta a legidősebb királykisasszony - én megtetszhetem, de nem leszek az ő felesége - s kiszaladt a szobából.

- De bizony én sem, inkább meghalok - mondotta a második, s az is kiszaladt a szobából.

- Már biz' én - mondotta a legkisebb királykisasszony -, akármilyen undok féreg, örömmel leszek az ő felesége, ha az édesapámmal olyan nagy jót cselekedett. Hej, istenem, örült is, búsult is a király. Örült, hogy ilyen jószívű leánnyal áldotta meg az Isten, s búsult, hogy majd megszakadt a szíve, hogy ezt a jószívű gyermekét el kell, hogy veszítse. Hát bánat ide, bánat oda, befogat hat lovat egy aranyos, gyémántos hintóba, megrakat három szekeret arannyal, ezüsttel, gyémánttal színültig, aztán beleültetik a királykisasszonyt a hintóba, de a sündisznó

Hatodik útravaló: Találd ki, hogy ki vagyok!

ebbe sem ült bele, lovagolt a hintó mellett a fekete kakason.

Egyszer, mikor a várostól már jó messzire voltak, benéz a hintóba, s hát, uramteremtőm, a királykisasszony nem sír, de sőt inkább tulipiros jókedve van. Még mondta is a sündisznónak:

- Ugyan bizony minek lovagolsz azon a kakason, ülj ide mellém a hintóba.

- Hát nem félsz tőlem? - kérdezte a sündisznó.

- Nem félek biz' én, nem bánatsz te engem.

- Nem is undorodol tőlem?

- Nem én. Nekem rendelt a jó Isten, enyém vagy. Ím, halljatok csudát, abban a pillanatban megrázkódik a sündisznó, s olyan gyönyörűséges szép dali királyfi lett belőle, hogy a napra lehetett nézni, de rá nem. De megrázkódott a fekete kakas is, s lett belőle aranyszőrű táltos paripa, s az a rongyos nyeregszerszám ragyogott, tündökölt a tenger aranytól, gyémánttól, rubinttól. Tovább nem is mentek, ottan megállították a hintót, kiszállt belőle a királykisasszony, megölelik, megcsókolják egymást, aztán

egyszer csak a földre néz a királyfi, gondolkozik magában, mond valamit, ím azon a helyen kerekedik egyszeriben egy ragyogó gyémántpalota. Gyémántpalotába fölsétáltak szépen, tele volt az mindenféle drága bútorokkal, gyémánt volt a fala, gyémánt az ablaka is. Bezzeg hogy volt ott mindjárt pap is.

Egyszeriben küldöttek a királyért, küldöttek a szegény emberért, küldöttek ide, küldöttek oda, jöttek mindenfelől a vendégek, s csaptak olyan vendégséget, hogy híre ment hetedhét ország ellen. Itt a vége, fuss el véle!